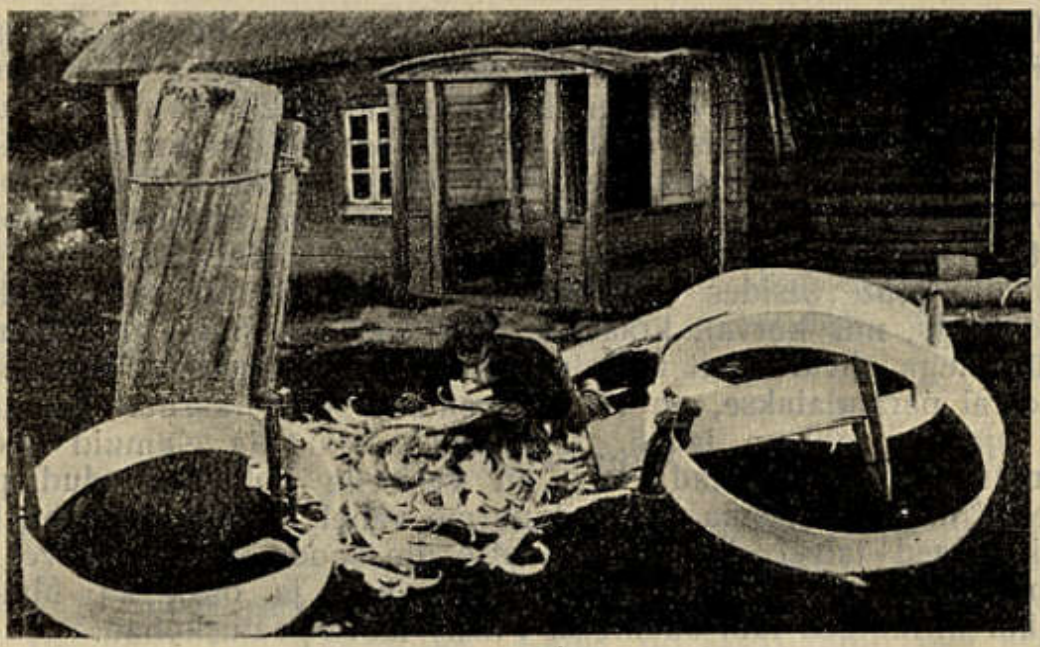
karjale vähe muud antakse. Loomatoidu-juurikate ja põlluheina kasvatamine laiemal ulatusel on haruldane. Kari on enamasti segatõugu. Koorelahutajaid tarvitatakse ainult mõned küla peale. Sulgloomi ja harva ka kodujäneseid peetakse, kuid ilma erilise hoolitsemiseta ja tulususeta.

Aiandus on vähe arenenud, sest väike viljapuu-aed, mille eest peaaegu ei hoolitseta, on rohkem moeks kui tarviduseks ja annab perele marju ning õunu ainult suumaoks. Keeduvilja ei kasvatata aias peale kapsaste, kaalikate ja peenra porgandite, mis kõik oma tarviduseks lähevad. Mesilasi peetakse ainult üksikuis taludes ilma kasutamismõtteta. Suuremad mesilad on ainult J. Hein'il ja J. Ambos'el. Kalandus on noortele inimestele, kes jõgede läheduses elavad, ainult jõudeaja meelelahutuseks.

E. Witoffi foto.

41. joon. Sarjakerede silumine Laurisaares. Tagapool elamu, millel rehetoa sein on sissepoole ehitatud (taand).

Tähtsaks tuluharuks nii maata kui maaga mehele on saanud Avinurmes puutööstus, eriti anumate valmistamine, milles avinurmlased töö puhtuse ja hindade sobivuse poolest väljaspool võistlust seisavad. Suurem töö-hooaeg on sügisel ja talvel, kui käed põllutööst vabad. Maata mehed valmistavad riistu ka aasta läbi. Tarvisminevad riistapuud saadakse kas oma metsast või ostetakse riigimetsist, kuivatatakse esmalt räästa all ja pärast parsil. Riistureiks on taludes enamasti vanemad inimesed ja poisikesed. Valmistatakse pangi, toobreid, astjaid, kappu, kibusid, pütte jne. Tihti on ühel valmistajal oma eririist, mille kallal ta töötab, saavutades sel teel suuremat vilumust ja osavust töötamises. Peale riistade valmistatakse veel sarju, sõelu, külimitte, silgukarpe jne. See tööstus pole nii laialdane ja üldine kui